

Mustafa Kabakcı

Yol Sandığı

Elini öptüm. Kucakladı, sırtımı sıvazladı. Hoş geldin dedi, içeri buyur etti. Eve seki denilen üç basamaklı bir yükseltiden sonra, kilidi; bir bez parçası olan, kapıdan kilidi çözerek içeri girdik.

—Kapının kilidi yok mu teyze?

—Yok, guzum. Kedi köpek girmesin diye bağladım.

Kilidi hayvanlardan korunmak içindi. Hâlbuki biz, 25 yıl sonra **insanlardan korunmak için çelik kapılar takıyorduk evlerimize...** Bilemezdi, göremedi de.

İlk girdiğim yeri aralık diye adlandırdı. Yerde eski bir palaz, duvarlar bembeyaz temizlik kokuyor. Aralığa açılan iki oda kapısından sağda olana davet edildim. İki penceresi de tenekelere ekilmiş çiçeklerle doldurulmuştu. Oda tabanında; hafif rengi solmuş, bir sille halısı, duvarlarda "gelinliğimden" dediği kilimler, yerde yün minderler, duvar dipleri yastıklarla çevrilmiş. Kol koyup yaslanacağımız yerlerde, bembeyaz danteller serilmiş. Buyur edildiğimiz köşeye oturduk. Hal hatır soruldu, açlık tokluk soruldu. Köyde öğretilmişim. Akrabalığımız yoktu. Daha önce de görüşmemiştik. **İnsan cinsinden olmam** onun için yeterliydi. Meğer aynı cinstendik, yabancı değildik.

15 sene sonra ziyaretimde beni hatırladı. Aynı sıcaklıkla "hoş geldin" dedi. Kucaklamadı, öpmek için elini vermedi.

—"Çok yavaş yavrum" dedi. Geri durdu.

Öğrenmişti, insan iki cinsti; Erkek ve Kadın. Evinin kara örtü damında tellerle tutturulmuş basit bir televizyon anteni duruyordu. **İnsanın üçüncü cinsini duymadı, görmedi de.** Görse kapının arkasından "kim o?" diye soracaktı, eminim.

Hal hatır esnasında köşede küçük, üstü dantelle örtülü mavi boyalı sandık dikkatimi çekti. Evin esas eşyası gibi duruyordu. Sanki her şey onda toparlanıyordu.

—"Hala, gelinlik sandığın mı?" dedim.

Güldü, yüzüne bir başka güzellik ve huzur geldi. Oturduğu yerden elleriyle dayanarak kalktı. Üstündeki metal zemzem takımını aldı. Danteli özenle katladı, sandığı alıp önüme getirdi açtı; kefen, bağlama bezleri, küçük bir şişe zemzem, kendini yıkayacak olan için havlu, bahşış parası, sabunu... Bahar çiçekleri kurutulmuş, kefenin arasına serpilmişti.

—"Yol sandığı yavrum, ne bileyim aniden ölüverirsen gonuya gomşuya eziyet etmeyeyim dedim."

Sanki yıllar öncesinden Epiktotes ölümüne meydan okuyordu.

—"Er geç bir gün öleceğiz. Ölüm bize ne ile oyalanırken baskın verecektir?"

Çiftçi tarla işleriyle, bahçıvan bahçesiyle, tüccar alışverişiyle

uğraşırken ölüm gelecektir. O zaman sen hangi işe dalmış bulunacaksın? Ben Bütün Yüreğimle Bu Son Anda Ölümün Beni İrademi Bilirken Bulunmasını Dilerim. Ta ki üzülmeyen, özürsüz, baskısız, hür bir adam olarak bu son işi yapayım ve Allah'a şunları söyleyeyim:

Emirlerini yapmamazlık ettim mi? Sizden hiç sızlandım mı? Tanrısal hikmetinizi hiç suçlandırdım mı? Hastaydım, şikâyet ettim mi? Fakirdim itirazımı duydunuz mu? Benim hiç üzgün olduğumu gördünüz mü? Beni kırılmış, sızlanır gördünüz mü?

Allah'ım benim için vereceğin hoşunuza gidecek her yargı başım üstündedir. Sizin vereceğiniz en küçük işaret benim için kesin emirdir. Bu eşsiz gösteriden çıkıp gitmemi istiyorsunuz. Çıkıyorum ve bütün eserlerini göstermek ve kainatı yönettiğiniz düzeni gözlerimin önünde yaymak için beni bu dünyaya çağırmanızdan dolayı şana şükrediyorum. Şükür Allah'ım, hoş geldin ölüm."⁽¹⁾

Anadolu'nun yiğidi teyzem. İnan buna seni özledik. Yolumuzu, yol sandığımızı kaybettirdiler. Seni özlüyoruz. Rahmetle...

(1) Epiktotes, Düşünceler ve Sohbetler, 3. kitap VII/101

